

Afghanistan zenda bad

Idrotten som en förenande kraft

I fotbollslandslaget är alla grupper representerade. Till och med talibanerna lär ha jublat framför tv-apparaterna. Det var mer än en idrottsseger. Äntligen fick alla afghaner något gemensamt att glädjas åt, nationen stod enad. Vi som var i Kabul under hösten 2013 minns den natten. Plötsligt brakade det löst. Skrik, sirener och skottlossning. Folk var som galna och den mörka himlen lystes upp av raketer.

När någon brände av ett helt magasin i sin kalasjnikov rakt under min balkong fick jag nog. Jag stängde balkongdörren och flyttade längre in i rummet. På mobiltelefonen kom SMS från SAKs säkerhetsansvariga i Kabul: "Stay away from windows" Landets fotbollslag hade slagit Indien, med 2-0 i finalen, i de Sydasiatiska mästerkapen. Bara 30 sekunder efter slutsignalen började firandet och ropen "Afghanistan zenda bad!" skanderades – "länge leve Afghanistan!" Hela natten pågick det och skottlossningen hördes i flera timmar.

Nu var det inga storheter inom världsfotbollen som hade besegrats. Men det spelar ingen roll att det "bara" var Nepal, Bhutan och Maldiverna som slogs ut, länder som inte får vara med och VM-kvala. Afghanistan behöver sina framgångar.

Dagen efter kom landslaget tillbaka till Kabul. Trafiken var blockerad i hela staden och på flygplatsen mötte President Karzai dem och kände på bucklan. Karzai belönade varje spelare med 25 000 dollar och en lägenhet. Tv-bilderna från stadion, där laget skulle tas emot och hyllas, visade kaotiska scener. Det var totalt fullsatt och några hade klättrat högt upp i en belysningsmast för att se bättre. På en avskild läktare högt upp jublande kvinnor. De som inte fått plats på stadion firade på gatorna. Det kommer inte att se vildare ut i Rio om Brasilien vinner fotbolls-VM i sommar.

Senare tilldelades fotbollsförbundet Fair Play Award för att man spridit fotbollen i landet under svåra tider.

För ett par år sedan var det nästan bara cricket som gällde i Shar-i-Naw-parken i centrala Kabul. Nu dominerar fotboll. Jag stannar vid ett gäng pojkar i 8-13-årsåldern. Först tycker jag lite synd om dem, eftersom deras boll är dålig och mjuk. Senare förstår jag varför. Den är dåligt pumpad för att inte fara iväg så långt, eftersom det pågår små fotbollsmatcher överallt och det är bra om bollen håller sig på den egna planen så mycket som möjligt. Jag ler inombords. Det kunde lika gärna vara skolgårdsfotboll i Landskrona, Örebro eller Lycksele. Samma leriga knän. Samma rop på att få passningar. Samma skratt. Och samma tjafs kring någon regeltolkning.

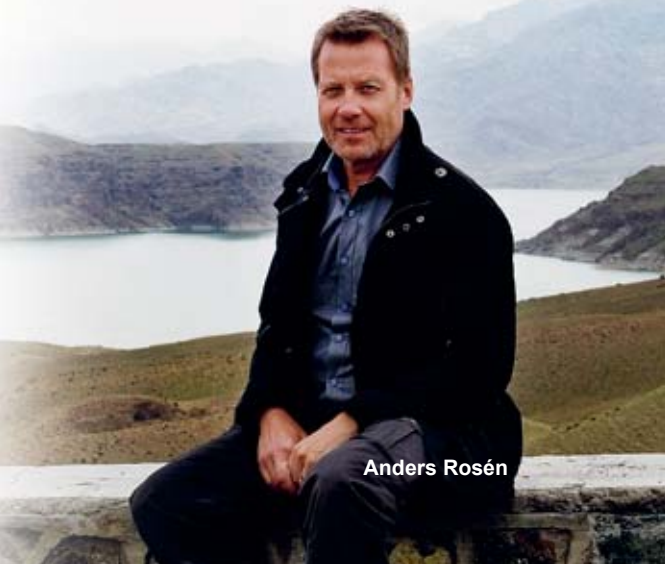
– Jag spelar nästan varje dag, men mest på helgerna, säger Ahmad Ali, tolv år. Cricket är tråkigt, man får mest stå och vänta. Fotboll är bättre för hälsan och jag känner mig stark.

Han berättar att han såg finalen mot Indien på tv. Nu känns det ännu roligare att spela själv. Hans lagkamrat Amin Mohammad är nio år.

– Jag kommer ihåg finalen mot Indien. Jag tittade tillsammans med min far och mina bröder. Vi var väldigt glada och skrattade.

Ingen av dem har ännu sett någon match i den nybildade *Afghan Premier League*. Naturligtvis är det en dröm att få se en sådan match så småningom. ■

Anders Rosén | Informationssamordnare, SAK, Kabul

Anders Rosén

Ahmad Ali, 12 år.

Amin Mohammad, 9 år.

